

MERCAT DE TREBALL

Treballadors, alcaldables i una bandera de l'arc iris

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

La majoria de les persones que van a una manifestació com la de l'1 de Maig ja tenen molt poc a perdre. No em refereixo als polítics ni als sindicalistes afiliats. Els primers hi són perquè toca i els segons perquè és el seu dia. Parlo de tota la resta, dels ciutadans que se senten afectats i volen expressar-se. Molts es col·loquen als laterals, acompanyen la multitud una estona

o es queden palplantats amb una pancarta que s'han fabricat a casa. El Pedro és una d'aquestes persones. M'ensenyava l'opuscle en què explica la seva manera d'entendre el món: "Qualsevol pot ser president, ministre, alcalde o regidor. Jo també. I el meu sou serà de sis-cents euros al mes, que és el cobro de jubilació". És un senyor gran, que acumula mil batalles guanyades i perdudes, refractari del paternalisme i gran entusiasta de la joventut: "Avui no surto al carrer per mi, sinó pels joves, que tenen el món al davant".

Paro l'orella una estona a la capçalera. Hi ha uns quants polítics en molt pocs metres quadrats, embe-

Els alcaldables Alfred Bosch i Jaume Collboni en companyia de l'actor Àlex Casanovas. M.G.

tumats en les consideracions de sempre, entusiasmats amb l'art de la retòrica econòmica i social a un mes escàs de les municipals. Molta gent vol donar la mà a Oriol Junqueras. "Hola, noi", és la seva salutació preferida, i haurà d'entomar uns quants "Vosaltres el que heu de fer és...", receptes i consells per arreglar el món. També hi són Joan Tardà i Alfred Bosch, que conversa amb un altre alcaldable, Jaume Collboni. Observen plegats la varietat de banderes que onegen i Bosch no té gaire clar què simbolitza la bandera de l'arc iris. A Collboni li rellisca una gota de suor pel front, sort que l'actor Àlex Casanovas té els reflexos a punt i li explica que és el símbol del moviment gai i lèsbic.

Veig també Joan Herrera i Joan Josep Nuet. Muriel Casals, Carme Forcadell i Eduardo Reyes. Joan Cosubiela, Josep Maria Álvarez i Joan Carles Gallego. Sento dues o tres consideracions afilades sobre els recents maldecaps de Juan Carlos Monedero. Més d'un rostre de satisfacció perquè, no ens enganyem, l'*statu quo* és una zona de confort molt més desitjada del que ens pensem. Els més sorollosos són els treballadors de Movistar, que criden molt i tiren petards per denunciar el tracte que la seva empresa els dispensa.

De sobte, una imatge d'inesperada quietud. Ada Colau, aturada a la vorera, amb el seu fill a coll i veient avançar la marxa. La ve a saludar Toni Comín, també amb el seu fill en braços. Xerren una estona. Colau conversa amb gent que ve a saludar-la. Un jove pakistanès empeny un carretó amb caixes de verdures. Vol travessar la Via Laietana per arribar a temps a l'entrega. No pot. S'ha esperar. —